

ved den Vændring, der gaar ud paa i § 12, 1fte Stykke, 3dje Linie, at forandre 2 pCt. til 3 pCt. Jeg nævner dette først, thi det viser, at man altsaa vil bringe i Forslag, i Stedet for at Lovforslaget gaar ud paa at sætte en fast Procent af Netto-Indtægten, nemlig 2 pCt., som det Aktieselskaber og lignende Selskaber skulde betale, at forhøje denne til 3 pCt., saaledes som det ogsaa var vedtaget af Folketinget i Fjor. Det samme skulde gælde med Hensyn til de i § 14 omhandlede Forretninger. Der skulde man ligeledes have 2 pCt. ændret til 3 pCt. Jeg skal i Forbigaaende bemærke, at der som Bilag til Betænkningen er truffet et Forslag til en forandret Affattelse af Lovforslagets §§ 12—20 tilligemed en Oversigt over, hvorledes dette Forslag vilde lade sig udføre i Praksis. Det er et af de Forslag, om hvilke jeg nævnte, at det ikke vandt en saadan Tilslutning i Udvalget, at det kunde fremstilles til Tingets Afstemning. Jeg skal dog henlede Opmærksomheden derpaa, fordi det blandt andet indeholder den Særegenbed, at ogsaa Spørgsmaalet om den mellemkommunale Fordeling vilde være løst ved et saadant Forslag som dette, idet det nemlig gaar ud paa, at der ikke vil finde nogen Afregning Sted mellem Kommunerne, men at man kan indrette det saaledes, at Næringskommunen og Opholdskommunen aldeles selvstændigt ville kunne beregne Skatten af vedkommende, og uden at der i nogen Maade bliver Spørgsmaal om Dobbeltbæftatning. Det er altsaa et Forslag, som er for saa vidt forfælligt fra alle andre Forslag, der ere fremkomne om dette Spørgsmaal, at man vilde gaa bort fra hele denne store Afregning mellem Kommunerne, som den mellemkommunale Bæftatning ellers vilde medføre, og som altsaa for saa vidt maatte kunde fortjene at læses. — Idet man nu kom til at blive staaende ved den Vændring, jeg har anthydet i §§ 12 og 14 om at forandre 2 pCt. til 3 pCt., føjede man dog dertil, at med Hensyn til den mellemkommunale Fordeling af Stattebidraget maatte der gøres en Forandring i § 20. Efter Lovforslaget er Forholdet dette, at de 2 pCt., der skulde tilkomme Næringskommunen, i alle Tilfælde ikke maatte overstige Halvdelen af det hos den Stattepligtige for det paaagældende Tidrum oppebaarne Stattebidrag i Opholdskommunen. Det har man ment i mange Tilfælde vilde føre til Uretfærdighed, navnlig altsaa i de Tilfælde, hvor Opholdskommunen har en lav Statteform; thi derved vilde det jo kunne blive Tilfældet, at Næringskommunen i Virkeligheden ikke fik de 2 pCt., som man tilstøede at give den ved § 12. Derfor er der foreslaaet den Vændring

i § 20, at Halvdelen skulde forandres til $\frac{2}{3}$, saaledes, at Næringskommunen i alle Tilfælde skulde kunne kræve en saa stor Del af den vedkommendes hele Skat, som svarede til $\frac{2}{3}$ af alt, hvad Opholdskommunen oppebærer hos ham, det vil sige, ikke just svarede til, men ikke oversteg $\frac{2}{3}$ af, hvad Opholdskommunen i det hele fik af vedkommende Stattehyder.

§ 12 indeholder i øvrigt den Bestemmelse, at samme Stattepligt, som var omtalt med Hensyn til Aktieselskaber, skulde paa hvile „Forbrugs- og Produktionsforeninger og andre kooperative Foreninger, naar den Virksomhed, der er Foreningens Hovedsæmmed, udstrækkes ud over Medlemmernes Kredss“, det vil altsaa sige, naar man maatte erkende, at den Virksomhed, som Brugsforeninger og Produktionsforeninger drive, er en virkelig Næringsdrift. Udvalgets Flertal er af den Mening, at man overhovedet ikke kan finde en rigtig Sønndring mellem Foreninger af den Slags, som maatte siges at drive Næringsdrift og saadanne, med Hensyn til hvilke det ikke er Tilfældet, eller jeg kunde sige paa en anden Maade: Udvalgets Flertal mener i det hele taget, at man maa anvende Principperne om Næringsdrift paa enhver Forbrugs- og Produktionsforening — en hvilken som helst — og at det, ret beset, i Virkeligheden er Tilfældet, at Brugsforeninger drive Næring, at det maa siges, at det er en Næringsdrift, der udøves, selv om de kun fordele deres Varer til Medlemmerne. Det vil ganske vist være en Betragtning, som for mange ærede Medlemmer vil være temmelig ny, men den er dog af den Bæftaffenhed, at den ved nøjere Overvejelse maatte vilde finde større Tilslutning end den ved første Øjeblik synes at have Krav paa. Jeg skal i den Henseende fremdrage det Hovedsynspunkt, som staaer meget klart for alle, at ved Fordelingen af Udbyttet fra en Brugsforening — for at holde mig til dem — er det en staaende Regel, at hvert enkelt Medlem, Andelskøber, eller hvad man nu vil kalde ham, faar Andel i Nærets Udbytte i Forhold til — jeg tror, det er gennemgaaende saaledes — hvad han selv i Nærets Køb har købt, men han faar naturligvis ikke sin Andel bestemt efter, hvad Forbrugsforeningen har tjent netop paa de Varer, han selv har købt; det vilde overhovedet være umuligt at beregne. Han faar altsaa en Andel i hele Forretningens Udbytte, altsaa i Udbyttet af, hvad der er tjent ved Varer, som de andre Medlemmer have købt. Paa Grund af denne Omstændighed maa det erkendes, at det ikke kan siges om vedkommende